

Mellékdal

[Látó, 2012. július]

Már rég írtam, még Ádámoson,
az ilyen világ ez a világ címűt,
kevésnek találtam, amin akkor
túllépni készültem éppen,
a direkt könnyed verseket,
a sok steril ablakot,
a napsütötte csendéletet
a lépcsőfordulóban,

oda kéne visszatérni, abba a kevésbe,
az ismerős mellékesbe,
mellékutcák, -ajtók,
vissza a sok mellékszálba,
lökött mellékneveinkbe,
meg volt ott egypár rendes is,

szokványosak, mitagadás,
de mitagadás, találók,
amikor például négy soron belül
kétszer írtam le, hogy szép vagy *,
s ezt nem tettem hozzá, de nyilván a
mozdulatlanságban is
(sőt akkor éppen főleg abban),

oda kéne visszatérni, a mozdulatlanságba,
legyünk egy kicsit még csendélet vagy mi,
valami tompa maradás a lépcsőfordulóban,
(nem kéne mindent vagymikre hagyni),
álomban, képzeled, ott jártam nemrég,
és képzeled, már csak lépcsőforduló van,
senkiföldje, átmenet, s egy élénkebb téglalap
a fal napszíva mintáin, mint
direkt steril rész, tudod,
az összejárákált hóban.

* *(itt mindenki szép)*

– részlet –

szép vagy, testeden
fényes kis ablakok,
néha kicsit nagyok,
szép vagy, én is az vagyok.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Visky Zsolt

Látó Szépirodalmi Folyóirat